

ERICA JAMES

Kind van haar vader

DE KERN

1

KATIE LAVENDER GELOOFDE op haar dertigste dat ze beter ingesteld was op het ontvangen van slecht nieuws dan de meeste mensen. Ze had een jaar eerder het overlijden van haar moeder te verwerken gehad en dat van haar vader drie jaar dáárvóór, en als gevolg daarvan was ze ervan overtuigd dat er maar weinig was wat iemand kon doen of zeggen waardoor ze van haar stuk zou raken.

Daarom had ze, toen ze op die warme vrijdagochtend in juni naar het kantoor van de producent werd geroepen, waar haar een afvloeiingspakket van lachwekkende proporties werd aangeboden en haar te verstaan werd gegeven dat ze de volgende week niet meer op het werk hoefde te verschijnen, alleen maar instemmend geknikt en de deur achter zich dichtgetrokken.

Terwijl ze afdroop naar haar bureau, was ze zich er intens van bewust dat niemand op de afdeling naar haar keek. Ze had nog nooit zo'n bedrijvigheid gezien terwijl haar collega's angstvallig haar blik meden. De voorgaande week had Stella Media Producties bol gestaan van geruchten dat er gesnoeid zou worden in het aantal arbeidsplaatsen en het zag ernaar uit dat Katie de eerste was die eruit vloog. Je kunt het ook van de zonnige kant bekijken, hield ze zichzelf voor, je kunt beter voor de troepen uit lopen dan een hersenloze volgeling zijn.

Haar mobieltje ging toen ze bij haar bureau aankwam. 'Ik krijg nu al een nieuwe baan aangeboden,' zei ze opgewekt terwijl Daz van achter zijn computer opkeek en haar een blik toewierp. Hij schonk haar een flauw, halfslachtig glimlachje dat naar haar idee iets van kameraadschappelijk medeleven moest voorstellen.

De stem in haar oor was die van een man. 'Spreek ik met Katie Lavender? Mevrouw Katie Lavender?'

'Inderdaad,' zei ze.

'Mijn naam is Howard Clifford van Tyler, Robinson en Clifford. Het spijt me dat ik gisteren niet aanwezig was om uw telefoontje

te beantwoorden en ik hoop dat dit niet ongelegen komt, maar ik zal volgende week nauwelijks op kantoor zijn en ik wilde u per se spreken.’

Ze herinnerde zich de brief van de notaris die in haar tas zat en die ze de vorige ochtend voor ze naar haar werk ging bij de post had aangetroffen. Ze had er bijna de hele dag aan moeten denken, vooral omdat ze nooit van Tyler, Robinson en Clifford had gehoord. De brief was heel duidelijk geweest: ze moest zo snel mogelijk contact opnemen met ene meneer Howard Clifford, zodat ze konden afspreken wanneer ze hem kon opzoeken in zijn kantoor in Fulham. ‘Geen probleem,’ zei ze, ‘waar wilt u me over spreken?’

‘Dat zeg ik liever niet door de telefoon. U kunt beter naar mijn kantoor komen. U bent vandaag zeker niet in de gelegenheid, hè?’

‘Over een uurtje heb ik lunchpauze. En aangezien ik zojuist mijn congé heb gekregen, zie ik geen reden waarom ik er niet een uitgebreide lunchpauze van zou maken.’ Daz’ hoofd schoot weer van achter zijn computer omhoog, om even snel weer te verdwijnen.

‘Het spijt me dat te horen, mevrouw Lavender,’ zei Howard Clifford. Zijn stem klonk onverwacht vriendelijk. Toen werd hij weer een en al zakelijkheid. ‘Dan zie ik u om één uur. U hebt het adres, hè?’

Omdat het onweer boven haar hoofd rommelde en er een metrostaking in volle gang was, riep Katie op de hoek van Portland Street een taxi aan en haalde haar mobieltje tevoorschijn om haar moeder te bellen.

Ze had de telefoon nog niet in haar hand of ze snakte naar adem en haar hart kneep samen. Er was een jaar verstreken en nog steeds vergat ze soms weleens dat mam dood was. Dat ze nooit meer met haar kon praten, dat ze nooit meer een moment als dit met haar kon delen. Ze voelde de tranen achter haar ogen prikken en kreeg het al te bekende paniekerige gespannen gevoel in haar keel, het gevoel dat ze geen adem kon halen. Ze legde haar hand op haar mond en concentreerde zich op haar ademhaling. Langzaam en rustig. Langzaam en rustig.

Toen ze zeker wist dat ze niet zou gaan huilen en zichzelf voor gek zou zetten tegenover de taxichauffeur, vroeg ze zich af wat

mensen ervan zouden vinden als ze wisten dat de contactgegevens van haar moeder nog steeds in haar telefoon zaten. Zouden ze het een beetje raar vinden? Een beetje macaber? Ze had gedacht dat ze het nummer zou verwijderen zodra er een jaar verstreken was sinds het overlijden van haar moeder – een symbolische daad om te bewijzen dat ze verdergegaan was en zich prima kon redden – maar ze had het niet gekund. Ze kon domweg geen afscheid nemen van die schakel met haar moeder. En de enige reden waarom ze de contactgegevens van haar vader niet meer had, was omdat ze het mobieltje dat ze indertijd had kwijtgeraakt was. Toen ze een nieuwe kocht had ze zichzelf gedwongen om zijn naam niet aan het adresbestand toe te voegen. Ze had zich toen zó schuldig gevoeld.

Ze haalde lang en diep adem en belde haar beste vriendin, Tess.

‘Ontslágen!’ gilde Tess door de telefoon. ‘Dat bestaat niet! Hoe durven ze? Waar halen ze de gore moed vandaan? Wat zei Ian?’

‘Ik heb het hem nog niet verteld. Jij bent de eerste die het hoort.’

Het feit dat ze het eerder aan Tess vertelde dan aan Ian sprak boekdelen, maar als haar vriendin dacht wat Katie vermoedde dat ze dacht, dan was ze zo tactvol om niets te zeggen. Tess had onlangs enkele opmerkingen over Ian gemaakt die erop duiden dat ze hem niet geschikt voor Katie vond. En de opmerkingen kwamen aardig overeen met wat Katie zelf ook was gaan denken.

‘Zullen we ergens gaan lunchen?’ vroeg Tess.

‘Ik kan niet. Ik ben op weg naar een notaris.’

‘Hoezo? Je denkt er toch niet over om ze voor de rechter te slepen voor onrechtmatig ontslag of zo, hè?’

Katie vertelde over de brief.

‘Wat geheimzinnig,’ zei Tess. ‘Zou het iets te maken kunnen hebben met het testament van je moeder?’

‘Nee, dat denk ik eigenlijk niet. Mam had dezelfde notaris in Guildford als pap en bovendien is alles een paar maanden geleden afgerond.’

‘Nou, bel me straks even om alles te vertellen. En maak je geen zorgen over een nieuwe baan. Met jouw ervaring heb je zo weer iets anders.’

Katie beëindigde het gesprek en staarde uit het raampje van de taxi. Zou ze inderdaad zo weer iets anders hebben? Hoe dankbaar

ze ook was voor het optimisme van haar vriendin, ze wist dat de banen momenteel niet voor het oprapen lagen voor mensen zoals zij.

Ze had tweeënhalf jaar voor Stella Media gewerkt. Na een paar jaar manusje-van-alles te zijn geweest, was ze als productie secretaresse bij het bedrijf gekomen en via de carrièreladder opgeklimmen tot de duizelingwekkende hoogte van productiecoördinator. Haar werk draaide er voornamelijk om dat ze andere mensen eraan herinnerde wat, wanneer en hoe ze iets moesten doen. Het was moeilijk om precies aan te geven waar het allemaal fout was gegaan, maar fout gegaan was het.

Toen ze nog op school zat had ze ervan gedroomd mensenrechtenadvocaat te worden. Ze had zich voorgesteld dat ze de zwakkeren in de samenleving zou verdedigen, de wereld zou veranderen, een verschil zou maken. Maar toen haar cijfers te laag bleken om rechten te kunnen studeren, was ze op het idee gekomen om de wereld te veranderen via het medium televisie. Ze zou de manier waarop mensen dachten en zich gedroegen veranderen door een veel bekroonde documentairemaakster te worden. Ze zou zich bezighouden met grensverleggende projecten die ernstig en moedig waren en die een positieve levenshouding en integriteit uitstraalden. Met een diploma mediastudies in de hand begon ze met het vuur van een pas bekeerde zendeling aan haar kruistocht, om uiteindelijk slechts terecht te komen bij een productiebedrijf dat aan de lopende band televisieprogramma's produceerde die hoge kijkcijfers haalden, maar haar het schaamrood op de kaken joegen. Hoe populair sommige ervan ook geweest waren, het waren niet bepaald de bekroonde programma's waarmee ze geassocieerd wilde worden. De grote successen van Stella Media waren *Mijn lelijke beste vriendin* en *Mijn dikke beste vriendin*, waarbij men ervan uitging dat zogenaamd beste vriendinnen degenen die hen het meest na stonden nomineerden om ingrijpende plastische chirurgie te ondergaan of zich bijna dood te laten hongeren. *Naast je schoenen lopen* had het ook redelijk goed gedaan – een quizprogramma dat draaide om deelnemers die vol leedvermaak vernederd en op hun nummer gezet werden. Het was in wezen sensatietelevisie, waarbij iedereen op reis was of zijn droom pro-

beerde waar te maken. Nog één zo'n reis, nog één zo'n droom en Katie zou gillend gek worden.

Het was allemaal niet zo gelopen als ze gepland had, dacht ze vermoeid terwijl ze uit het raampje naar de donkere onweerslucht staarde. Vooral nu ze ontslagen was. Blijkbaar kon Stella Media, nu de bron van creatieve ideeën drooggevallen was, het in de nabije toekomst wel zonder productiecoördinator stellen. Eerlijk gezegd konden ze volgens haar nog niet met hun ogen knippen als het niet in hun agenda stond.

Ze zou als kortetermijnoplossing waarschijnlijk wel een tijdelijke baan als productieassistente kunnen krijgen, maar ze vroeg zich af of ze zich ertoe zou kunnen zetten, want ze besepte, nu ze zichzelf eenmaal toegestaan had het ondenkbare te denken, dat ze het zat was om achter programmamakers aan te hollen. Wat voor gevoel van voldoening en tevredenheid lag daarin?

Het kantoor van Tyler, Clifford en Robinson zat ingeklemd tussen een winkel met designmeubelen met een fonkelende kroonluchter in de etalage en een antiquariaat.

Katie had zich Howard Clifford voorgesteld als een man met kort, duifgrijs haar en een streepjespak en, voor het extra effect, een rood, zijden pochet in zijn borstzak, maar zo zag hij er helemaal niet uit. Ze schatte hem halverwege de veertig, hij had zandkleurig haar en er was geen streepjespak of zijden pochet te bekennen. Zijn pak had een donkere tint blauw en zijn colbert hing scheef over zijn stoelleuning. Er piepte een stropdas uit een van de zakken en het etiket van Marks and Spencer was net zichtbaar. Met zijn overhemd dat bij de hals openstond en zijn mouwen tot aan zijn ellebogen opgestroopt, was hij net zo informeel als zijn kantoor een rommeltje was met dossiers, mappen, wetboeken en papieren op elk beschikbaar horizontaal oppervlak. Er stond een cricketbat tegen een archiefkast en een eenzame, afgetrapte sportschoen lag ernaast. Op de vensterbank achter het bureau stond een ingelijste foto van twee grijnzende kleine kinderen die uit een speelhuisje gluurden; ze hadden allebei hetzelfde zandkleurige haar als hij. In tegenspraak met dit alles was zijn stem, die net zo klonk als door de telefoon, buitengewoon hoffelijk en zeer keurig.

‘Gaaf u ziffen, mevrouw Lavender. Kan ik u een plezier doen met koffie of thee?’

Hoe verleidelijk het aanbod ook was, ze wilde het doel van haar bezoek niet uitstellen. ‘Nee, dank u,’ zei ze beleefd.

‘Dan ter zake,’ zei hij gedecideerd terwijl hij langs een bijna een meter hoge toren van dossiers stapte om naar zijn kant van het bureau te gaan. Hij ging zitten en pakte een envelop die naast een met briefjes volgeplakte computer lag. ‘Ik heb de opdracht gekregen om u deze brief te laten lezen,’ zei hij. ‘De oorspronkelijke opdracht is dertig jaar geleden aan dit notariskantoor gegeven en de zaak werd mijn verantwoordelijkheid toen ik hier tien jaar geleden kwam werken. Daarbij heb ik ook te horen gekregen dat ik u met rust dien te laten terwijl u de brief leest.’

Katie keek hem oprecht verwonderd en behoorlijk gealarmeerd na terwijl hij het kantoor uit liep. Toen de deur dicht was maakte ze de envelop open en haalde er vier velletjes roomkleurig papier uit. Ze herkende het expressieve handschrift van haar moeder onmiddellijk: de zwierige krullen die zo kenmerkend waren voor Fay Lavenders persoonlijkheid. Katie werd overspoeld door verdriet. Ze haalde diep adem en begon te lezen.

Mijn allerliefste Katie,

Dit is het moeilijkste wat ik ooit heb moeten doen, maar ik weet dat het absoluut het beste is.

Als mijn instructies netjes opgevolgd zijn, lees je dit een jaar na mijn dood. De reden hiervoor is dat ik hoop dat je over mijn dood heen zult zijn en sterk genoeg zult zijn om de schok te verwerken van wat ik op het punt sta je te vertellen.

Er is geen manier om het mooier te maken dan het is, dus kan ik er maar beter eerlijk voor uitkomen... Ik moet je vertellen dat je vader, die de beste vader was die je maar kon hebben en die je liefhad en koesterde, niet je biologische vader was. Je biologische vader en ik maakten zodra ik wist dat ik zwanger van jou was de afspraak dat hij nooit meer iets met me te maken zou hebben of zich op wat voor manier dan ook met jouw opvoeding zou bemoeien. In ruil daarvoor liet hij me beloven dat ik één wens ter wille van hem

zou uitvoeren. Ik kon hem dat niet ontzeggen. Maar ik zal het aan Howard Clifford overlaten om het je uit te leggen, of aan iemand anders die met de uitvoering van die taak belast is.

Ik zal maar meteen zeggen dat je vader van de affaire, zo kort en zo roekeloos als hij was, afgwist en dat hij het op een of andere manier heeft kunnen opbrengen om het me te vergeven. Hij zei dat hij het deed omdat hij van me hield. Ik kan alleen maar hopen dat jij het zult kunnen opbrengen om je vader en mij ons bedrog te vergeven.

Als ik in je achting ben gedaald om wat ik heb gedaan, en ik zou je dat niet kwalijk kunnen nemen, dan hoop ik toch dat je vader nooit je respect zal verliezen. Hij was zo'n goede man – een fantastische echtgenoot en toegewijde vader. Ik heb hem beloofd dat je nooit achter de waarheid zou komen zolang hij leefde en ik heb me strikt aan die belofte gehouden.

Je vraagt je waarschijnlijk af waarom ik het gevoel heb dat het belangrijk is dat je na al die jaren de waarheid weet. Mijn rechtvaardiging is eenvoudig: de enige reden dat je deze brief leest is omdat je vader en ik er niet langer zijn en ik moet er niet aan denken dat je helemaal alleen op de wereld staat en niemand hebt (en daarmee bedoel ik familie) die voor je kan zorgen. Ik wil dat je je biologische vader ontmoet – in de hoop dat hij nog leeft wanneer je dit leest – samen met eventuele andere kinderen die hij gekregen kan hebben. Je hebt altijd een broertje of zusje willen hebben. Weet je nog hoe je naar de Kerstman schreef of hij je een zusje wilde brengen? Jammer genoeg konden je vader en ik die wens niet voor je laten uitkomen. Je vader was erg teleurgesteld dat hij geen kinderen kon verwekken, misschien koesterde hij je daarom zo.

Mijn allerliefste meisje, vergeef me alsjeblieft de pijn en het verdriet die je voelt als gevolg van het lezen van deze brief.

Met heel mijn hart,

Fay.

P.S. Wat er verder gebeurt hangt van jou af, Katie. Ik heb Howard Clifford, die deze zaak behandelt, heel duidelijke instructies gegeven en hij zal je zo veel mogelijk helpen.

Toen ze de brief helemaal gelezen had, bleef Katie heel stil zitten en staarde met niets ziende ogen voor zich uit.

Ze schrok van een klop op de deur. Howard Clifford kwam achter haar binnen met een dienblad in zijn handen. In haar versuftte toestand richtte ze al haar concentratie op de gebloemde theepot, het bijpassende melkkannetje waarvan de rand beschadigd was, het suikerpotje en de twee kopjes en schotels. Alles was goed, zolang ze maar niet hoefde te denken aan wat ze zojuist gelezen had.

‘Ik dacht dat u weleens van gedachten veranderd kon zijn en toch iets wilde drinken,’ zei hij.

Ze knikte, niet in staat om een woord uit te brengen.

‘Melk?’

Ze knikte opnieuw.

‘Suiker?’

Ze schudde haar hoofd. Ze legde de brief van haar moeder op het rommelige bureau voor zich en nam met trillende handen de kop en schotel aan die haar aangeboden werden. Ze rilde opeens, alsof er een kille luchtstroom door het kantoor trok. Ze keek toe terwijl de advocaat zijn stoel ronddraaide en een archiefkast achter zich opende. Na wat geritsel haalde hij een pakje chocoladekoekjes tevoorschijn. ‘Mijn ondeugd,’ zei hij terwijl hij haar het pakje aanreikte.

Ze schudde haar hoofd en haalde diep en beverig adem. En dan te bedenken dat ze had gedacht dat ze nooit meer geschokt zou raken. Toen ze eindelijk iets kon uitbrengen, zei ze: ‘Ik neem aan dat u op de hoogte bent van de precieze inhoud van de brief van mijn moeder?’

‘Ja. Drink eerst uw thee op, dan vertel ik straks de rest.’

‘De rest?’

‘Uw thee,’ zei hij beslist.

Ze deed verdwaasd wat hij zei.

Toen hij tevreden leek over hoeveel ze had gedronken, stak hij haar het pakje chocoladekoekjes weer toe. Ditmaal nam ze er een en terwijl ze eraan knabbelde, leunde hij naar achteren en liet zijn ellebogen op de armleuningen rusten.

‘Toen u geboren werd, heeft uw biologische vader een fonds voor u in het leven geroepen. Dat fonds kan nu vrijgegeven en opgenomen worden.’

‘Wat voor soort fonds?’

‘Het soort dat een aanzienlijk bedrag vertegenwoordigt.’

Ze slikte. ‘Kunt u “aanzienlijk” nader omschrijven?’

Hij glimlachte, boog naar voren, zette een bril op en sloeg een dossier rechts van hem open. Hij sloeg een paar pagina’s om, wachtte even en zei toen: ‘Gisteren was het fonds precies zevenhonderdachtenvijftigduizend pond en zestien pence waard.’

2

ZONDER ECHT EEN idee te hebben van wat ze voelde, behalve dat haar hersenen verlamd leken en ze verdoofd was, liep Katie naar Waterloo Station. Waarom zou ze teruggaan naar haar werk als ze geen werk meer had om naar terug te gaan?

Ze nam de eerste de beste trein naar Brighton en zat in de benauwde coupé met haar gezicht naar het vuile raam gekeerd. De hemel was eindelijk opengebarsten en het was gaan regenen, een ware zondvloed. Toen het raam te ondoorzichtig geworden was van het vuil en de regen, keek ze naar de twee vrouwen van middelbare leeftijd die tegenover haar zaten. Ze hadden rode hoofden van de drukkende warmte en zaten zich koelte toe te wuiven met een tijdschrift. Ze praatten opgewekt over de buit van een succesvolle winkelexpeditie. Het klonk alsof ze op zoek waren geweest naar kleding voor een bruiloft en ze alleen nog maar de juiste tas moesten zien te vinden. Naast Katie zat een man patience op zijn laptop te spelen. Hij verspreidde een onaangename geur van sigaretten en zweet. Wat leek het allemaal gewoon en vertrouwd.

Maar ze voelde zich niet gewoon. Ze had het gevoel dat haar hele wereld ingestort was, uiteengevallen in miljoenen stukjes die nooit meer aan elkaar gelijmd konden worden. Die ochtend was ze voorbereid op een normale vrijdag van huis gegaan en was opgewekt in de altijd drukke forensentrein gaan zitten in de volle en blijde wetenschap dat het einde van de week bijna aangebroken was, dat Luilak en Doezeldag in het verschiet lagen – zoals Tess en zij hun favoriete dagen van de week waren gaan noemen. Maar nu was niets meer zoals het was toen ze wakker werd. Niets was meer logisch. Niets voelde reëel aan. Stel dat ze haar ogen dichtdeed en in slaap viel? Zou ze dan wakker worden en tot de ontdekking komen dat deze hele dag een droom was geweest? Eerst haar baan kwijtraken en vervolgens... vervolgens dit nieuws, dat als een bom was ingeslagen.

Haar mobieltje ging. Ze zag dat het Tess was en dat ze eerder geprobeerd had te bellen. Ze zette de telefoon uit. Ze kon op dat moment met niemand praten. Zelfs niet met Tess. Ze hoopte dat haar vriendin het haar zou vergeven.

Ze deed haar ogen dicht en was onmiddellijk terug in het rommelige kantoor van Howard Clifford. Hij legde haar op zijn vriendelijke, maar uitgesproken nuchtere manier uit dat het geld van haar was, in overeenstemming met de instructies die Tyler, Robinson en Clifford ontvangen hadden, of ze nu met haar biologische vader in contact wilde treden of niet. Er waren geen verplichtingen, de twee stonden in geen enkele relatie tot elkaar. Een ongelukkige woordkeuze, had ze gedacht.

‘Maar waarom zou ik er nu opeens recht op hebben?’ had ze gevraagd. ‘Wat is er zo belangrijk aan nú?’

‘Er was maar één iemand die kon beslissen wanneer u het geld zou krijgen en dat was uw moeder. Ze kwam naar me toe kort nadat uw vader was overleden, dat wil zeggen, nadat Desmond Lavender was overleden, en zij gaf dit notariskantoor de opdracht om u een jaar na haar overlijden, wanneer dat ook mocht plaatsvinden, de brief te geven die u zojuist gelezen hebt, samen met de bijzonderheden van het fonds. Ze wilde niet dat u iets over het fonds te horen zou krijgen terwijl uw vader – Desmond – nog leefde.’

‘En als ik nu eerder dan zij overleden was?’

‘Dan zou het fonds afgesloten zijn en het geld naar een goed doel van uw moeders keuze zijn gegaan.’

‘En als ik het geld niet wil?’

‘Daarmee zou u volledig in uw recht staan. Maar als ik u was, mevrouw Lavender, dan zou ik nog eens heel goed nadenken voor u een gegeven paard in de bek kijkt.’

Als u ik was, mevrouw Lavender...

De vraag was: wie was ze? Wie was Katie Lavender? Het ene moment was ze nog de dochter van Fay en Desmond Lavender met dertig jaar aan herinneringen en zekerheden achter zich, en nu betekenden die jaren niets meer. Elk van die jaren was een leugen geweest. Pap was niet haar vader geweest en mam was niet de vrouw geweest die Katie dacht dat ze was.

De telefoon ging toen ze zichzelf binnenliet. Het antwoordapparaat sloeg aan. Het was Ian. Ze deed geen moeite om op te nemen. ‘Hoi, Katie,’ hoorde ze hem op zijn vlotte, zorgeloze manier zeggen. ‘Ik heb geprobeerd je mobiel te bellen, maar die stond uit. Ik wilde je even laten weten dat de plannen gewijzigd zijn. Ik vlieg vanavond toch niet terug, aangezien ik nu op het vliegveld sta op weg naar Dubai. Het was leuk in Berlijn. Ik weet dat ik het eerder heb gezegd, maar jij zult het ook heel leuk vinden. We moeten er eens een lang weekend heen. Ik bel je morgen. Dag.’

Als iemand Katie zou vragen wat Ian nu precies voor de kost deed, zou het haar moeite kosten om daar antwoord op te geven. Hij had gestudeerd voor accountant en voor zover ze wist was hij projectmanager, reisde hij veel in Europa rond en ging hij de laatste tijd vaak naar het Midden-Oosten en naar de Filippijnen. Wat hij precies deed was haar een raadsel. Hij praatte veel over zijn werk, vooral over de kantoorintriges die gaande waren, iets waar hij echt opgewonden van werd, maar als ze eerlijk was – en ze was er niet trots op het toe te geven – luisterde ze vaak niet meer wanneer hij over zijn werk begon. Eerlijk gezegd klonk het zó saai. Tess had een keer voor de grap gezegd dat Ian stiekem voor de geheime dienst werkte, dat zijn baan bij een grote Duitse bank een dekmantel was. Dat leek niet erg waarschijnlijk.

Maar zoals die dag haar tot dusver geleerd had, was niets wat het leek.

Ze zette de waterkoker aan en ging naar boven om haar werkkleding uit te trekken. Toen ze terug in de keuken was, maakte ze een kop thee en nam die mee naar buiten, naar de door de regen schoongespoelde en nu zonovergoten tuin. De drukkende warmte van eerder die dag was verdwenen en terwijl ze de houten stoel en tafel droogwreef, snoof ze de bedwelmende geur van warme, vochtige aarde op.

De kleine ommuurde tuin was mams trots geweest. Ze had al haar energie erin gestopt om hem nog mooier te maken dan hij al was en gaf ruitertlijk toe dat het haar manier was om haar verdriet en rouw om te zetten in iets creatiefs en positiefs. Katie had de groene vingers van haar moeder geërfd en toen die was overleden, had ze bereidwillig de verantwoordelijkheid voor de tuin op zich genomen.

Haar moeder was na het overlijden van haar vader hiernaartoe verhuisd in een poging een nieuw leven te beginnen. Ze was het zat om op het platteland te leven, ze wilde in een stad wonen, alles in de buurt hebben en omringd worden door mensen van alle leeftijden en achtergronden. Katie had haar geholpen met de verkoop van hun oude huis in Midhurst en ze hadden samen op internet dit kleine, maar perfecte rijtjeshuis met twee slaapkamers en een tuin op het zuiden gevonden. De vorige eigenaars hadden de derde slaapkamer verbouwd tot een grote, luxe badkamer en de keuken uitgebreid tot iets wat net zo luxe was, met terrasdeuren die uitkwamen in de ommuurde tuin. In eerste instantie, nadat mam besloten had dat Brighton haar nieuwe thuis zou worden, had ze erop gestaan om iets met uitzicht op zee te vinden. Iets anders was niet bespreekbaar. Maar toen ze deze tuin had gezien met muren die dropen van de blauwe regen en een vijgenboom die een welkom schaduwhoekje bood op een warme dag, was ze van gedachten veranderd. En trouwens, in elk van de twee slaapkamers kon je, als je op een stoel ging staan, de zee zien. Je kon in ieder geval de meeuwen horen; hun doordringende kreten waren zo constant als eb en vloed.

Paps onverwachte dood had hen misschien overvallen – hij was overleden aan de gevolgen van een voedselvergiftiging nota bene – maar mams overlijden was een nog veel grotere schok geweest. Ze was aangereden door een auto. Getuigen hadden gezegd dat ze gewoon de weg op gestapt was zonder op of om te kijken. De politie had tegen Katie gezegd dat de bestuurder – een man van zesenvier-tig met zijn jonge gezin bij zich in de auto – over zijn toeren was geweest. Hij had herhaaldelijk beweerd dat hij Fay op geen enkele manier had kunnen ontwijken. Er was geen reden geweest om hem niet te geloven. Fay was met ernstig hoofdletsel naar het ziekenhuis gebracht. De artsen hadden haar in coma gebracht om haar te kunnen opereren en hoewel de operatie geslaagd was, kwam ze niet meer uit het coma. Ze overleed vier dagen later.

Omdat er geen andere familie was – geen van haar ouders had broers of zussen gehad – was het op Katie neergekomen om de begrafenis te regelen en zich met de verdere formaliteiten bezig te houden. Haar besluit om uit Londen weg te gaan en in het huis

van haar moeder te gaan wonen en voortaan vanuit Brighton naar haar werk te forensen, had haar vrienden, vooral haar huisgenote Tess, verbaasd. Maar het was een logische stap geweest. Het was beter om het huis te bewonen dan het leeg te laten staan terwijl de nalatenschap geregeld werd. Bovendien werd de relatie tussen Tess en haar vriend Ben steeds serieuzer en Katie wist dat het slechts een kwestie van tijd was voor ze iets zouden gaan zoeken waar ze konden samenwonen. Toen Katie zei dat ze graag wilde verhuizen, kon Ben bij Tess intrekken. Het was een ideale oplossing.

Op een avond toen Katie laat met de trein van Waterloo naar Brighton terugging, ontmoette ze Ian. Hij zat naast haar en nadat hij zich verontschuldigd had voor het feit dat hij met zijn schoen tegen de hare kwam, raakten ze in gesprek. Ze had hem herkend als een van de treinforenzen en de volgende ochtend had ze hem op het perron gezien. Hij was naar haar toe gekomen, ze hadden gepraat en waren samen in de trein gestapt. Vanaf dat moment had het zich op natuurlijke wijze verder ontwikkeld. Samen iets drinken. Samen iets eten. Naar de film. De nacht met elkaar doorbrengen. Een weekend met elkaar doorbrengen. Het was allemaal heel ongedwongen. Heel comfortabel. Het was precies wat Katie nodig had nadat ze haar moeder had verloren. Niets ingewikkelds, gewoon de warmte en veiligheid van iemand die om haar gaf. Iemand die graag voor haar klaarstond wanneer het nodig was. Hij was vijf jaar ouder dan zij en iemand op wie je kon rekenen. Hij kon een lekkende kraan repareren en de boiler weer aan de praat krijgen wanneer het haar niet lukte.

Maar de laatste tijd had Ian het er steeds vaker over dat ze het voorbeeld van Tess en Ben moesten volgen en moesten gaan samenwonen. En aangezien zij het grootste huis had was het logisch, zo had hij betoogd, dat hij bij haar zou intrekken. Ten slotte, was hij verdergegaan, bracht hij toch al veel meer tijd door in haar huis dan in zijn flat.

Katie moest, niet voor het eerst, toegeven dat ze te vaak verstrikt raakte in een relatie waaruit ze zich vervolgens moeilijk kon losmaken. Ook nam ze altijd, onbewust eigenlijk, de sympathieën en antipathieën van een vriendje over. Het was alsof ze bij elk nieuw vriendje een ander mens werd. Ian was bijvoorbeeld een enorme

fan van U2. Katie had nooit veel van de band of hun muziek moeten hebben. Ze had vooral een hekel aan die voortdurende redde-planeet-houding van hen. Konden ze dat niet in stilte doen? Konden ze de planeet niet redden zonder al die tamtam? Ze had het Ian meteen de eerste keer moeten vertellen toen hij een cd van hen opzette. Maar omdat ze dat niet had gedaan, omdat ze tien maanden geleden toen ze elkaar ontmoetten te beleefd was geweest om eerlijk tegen hem te zijn, geloofde hij nu dat ze net zo'n grote U2-fan was als hij.

Eerlijkheid. Dat was de basis van een relatie. Van willekeurig welke relatie.

Waarom waren haar ouders dan verdomme niet eerlijk tegen haar geweest? Waarom het bedrog? Ze hadden met zijn tweeën een farce van haar leven gemaakt. Hoe hadden ze dat kunnen doen? Ze slaakte een kreet van frustratie en knipperde met haar ogen om hete, prikkende tranen terug te dringen toen de mengelmoes van verwarring, pijn en woede die steeds sterker in haar was geworden opvlamde. Hoe had haar moeder haar dit kunnen aandoen? Hoe kon een van de mensen die ze het meest had vertrouwd haar zo overvallen en haar beroven van alles wat ze voor waar aannam? De inhoud van die afschuwelijke brief had haar beroofd van haar verleden. En ook van haar identiteit. Ze had niets meer wat ertoe deed. Niets.

Ze voelde zich plotseling schrijnend alleen.

Lees verder in *Kind van haar vader*

Oorspronkelijke titel: *The Real Katie Lavender*

First published in 2011 by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2011 by Erica James

The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Annemarie Verbeek

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: © Thomas Scadziuk / Trevillion Images

Auteursfoto omslag: Mikael Mammen

Opmaak binnenwerk: V3-Services

ISBN 978 90 325 1293 4

ISBN e-book 978 90 325 1321 4

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.